

NACHTULINDER

NACHTVLINDER

Amber P. Brejaart

Tweede druk: 2018

Schrijver: Amber P. Brejaart

Illustraties: AmberART

Coverontwerp: AmberART

ISBN: 9789463187237

AmberART © www.LevensReiziger.nl

Met dank aan:

Linda Ouwerkerk; bedankt voor de vele uren inspiratie, onze gesprekken en onze vriendschap. Zonder jou zou het misschien nog jaren geduurd hebben voordat ik een boek had durven uitgeven.

Susanne Roerdink, 053 Online; bedankt voor het lezen en verbeteren van mijn teksten! Dankzij jou kan deze Nachtvliender nu uitvliegen.

Marianne, Leonie en Tara; dank voor jullie feed back.

*Jij bent de wereld
Als je jezelf transformeert,
transformeer je ook de wereld
waarin je leeft.*

-Deepak Chopra-

Met trillende handen veegde hij over zijn gezicht. Hij kon niets anders zien dan het rood. Het rood van het bloed dat van zijn gezicht droop, aan zijn handen kleefden en zijn shirt doorweekte. De weeïge lucht van ijzer en bloed prikte in zijn neus.

Mijn God, kwam er dan nooit een einde aan deze ellende?

Zijn donkere haar plakte in pieken op zijn voorhoofd. Zijn zicht was troebel, maar helder genoeg om de omtrekken van de dode vrouw aan zijn voeten te zien liggen. Ze was nog warm en zacht, maar hij wist dat het niet lang meer zou duren alvorens het beetje bloed, dat nog in haar restte, zou stollen. Ze zou koud en hard worden, ontdaan van alles dat haar 'haar' had gemaakt. Verdomme, waarom had hij zich niet ingehouden? Waarom had hij haar niet gewoon voorbij laten gaan?

Lisette, heette ze niet zo? Hij meende dat het de naam was die ze had gefluisterd toen hij haar naam vroeg en ze verlegen naar hem opkeek. God, wat was ze mooi geweest. Met prachtig

rood haar, van het soort dat niet uit een verpotje kwam, en grote groene ogen. Ze had een bleke huid, bezaaid met roze en oranje getinte sproetjes. Nu aangevuld met druppels opdrogend bloed.

Hij knielde bij haar neer en streek de dikke bos rode krullen uit haar gezicht. Haar ogen waren half gesloten, alsof ze in extase haar laatste adem had uitgeblazen.

Voorzichtig tilde hij haar op. In zijn armen leek ze nog kleiner, witter en kwetsbaarder dan zij bij leven was. Ze stak wit en rood af tegen zijn donkere kleding. Zijn hart schreeuwde het uit. Waarom?

Waarom moest het elke keer weer zo aflopen? Waarom werd het hem niet gegund één dag te mogen zijn zoals zij. Kwetsbaar, geliefd, bemind...

De pijn, de woede en het verdriet omhulden hem als donkere vleugels, die hem uit het zicht onttrok, toen hij langzaam met haar wegliep.

Hij liep met haar het water in, tot het water tot zijn middel reikte. Voorzichtig legde hij haar op het wateroppervlak.

Een moment bleef ze drijven. Lang genoeg om zacht haar lippen voor een laatste keer te kussen. Toen liet hij haar los. Gaf haar lichaam een zetje en liet het drijven naar het diepere water, waar haar lichaam langzaam onder het wateroppervlak verdween. Het meer omarmde haar, trok haar omlaag naar haar drassige graf. Hij zag haar bleekheid en haar rode krullen langzaam in het donkere water verdwijnen. Tegen de tijd dat ze gevonden zou worden, zou niemand meer kunnen zien waaraan ze gestorven was. Maar hij wist het. Hij wist het...

Alicia keek verwachtingsvol op. Ze zat op de rand van het schoolmuurtje te wachten. Ze was vroeg, maar ze hoopte een glimp op te vangen van David. Hij kwam altijd zo rond achtten aanfietsen, wist ze. Ze had met Lisa afgesproken om acht uur.

Zogenaamd omdat ze nog wat huiswerk moest overnemen, waarvoor ze de dag ervoor geen tijd meer had gehad. Ze had niet verteld dat het kwam doordat ze 'Vampire Diaries' had zitten kijken. Daarnaast was ze druk bezig geweest met een tekening waarin David de hoofdrol speelde. Ze had hem getekend met vampiertanden en haarzelf in zijn armen. Alicia glimlachte. Eigenlijk was de tekening best goed gelukt. Ze had hem alleen niet in haar portfolio gestopt. Al had ze er misschien best een goed cijfer voor kunnen krijgen. De tekening was té goed gelukt en het zou iedereen duidelijk zijn wie die knappe vampier moest voorstellen. Ze wilde niet dat iedereen het wist. David had haar duidelijk gezegd dat hij haar als een 'goede vriendin' zag, maar niet meer dan dat. Ze wilde liever 'vrienden' met hem blijven dan hem laten weten dat ze stapel verliefd op hem was. Het

was al erg genoeg dat Lisa het wist. Die plaagde haar er voortdurend mee.

Een ratelend geluid, van een fietsketting die te los zat, trok haar aandacht.

Met slippende banden kwam David aan gescheurd. Ronald zat hem op zijn hielen. Ze hadden duidelijk een wedstrijdje 'wie het eerst op school is' gedaan. Zo te zien hadden ze daarbij de mountainbike paden gebruikt.

-God wat was hij knap!-

Zijn donkerblonde haar, dat net iets te lang was, danste om zijn gezicht terwijl hij breeduit lachend zijn vriend iets toeriep.

-Die lach!-

Alicia voelde zich helemaal warm worden.

Hé, niet te veel kwijlen hoor anders valt het zo op.

Geschrokken keek Alicia op en keek in het stralende gezicht van Lisa die naast haar neerplofte.

Pfff, stelletje uitslovers. Voegde Lisa er aan toe.

Ik snap echt niet wat je in hem ziet.

Alicia wendde blozend haar blik van de twee jongens af.

Heb je het boek van Kunstgeschiedenis meegenomen?

Lisa knikte.

Jep! En mijn aantekeningen.

Met een zwierige zwaai toverde Lisa het boek uit haar tas.

Heb jij de opdracht voor Teken en af? Vroeg ze terloops.

Alicia knikte. Ze pakte haar Portfolio map en trok een zwart vel papier tussen de andere werkstukken uit.

Ohw wauw! Jeeetje, die is gaaf zeg! Ik wilde dat ik zo kon tekenen als jij Alice!

Alicia keek naar de tekening. Op zwart papier, zoals de lerares had opgedragen. De opdracht was om een tekening op zwart papier, met wit krijt en één tot maximaal twee toegevoegde kleuren, te maken. Haar tekening was voornamelijk wit met rood geworden.

Het stelde een vrouw voor, drijvend in het water. Met vuur rode haren en heldere groene ogen, die de kijker recht aankeken.

Jemig. Intens zeg! Zei Lisa ademloos.

Alicia knikte. Zelf wist ze niet zo goed wat ze van de tekening moest maken. Ze had het vannacht gemaakt. Ze was wakker geschrokken uit een

nare droom. Ze kon de droom niet echt meer herinneren. Het was heel donker en duister geweest. Maar het beeld van de witte vrouw met rode haren, was haar bijgebleven. Nou ja, vrouw, meer een meisje. Misschien iets ouder dan zij zelf was. Ze had geen oog meer dicht gedaan voordat ze de tekening op papier had staan. Heel vreemd eigenlijk.

En jij? Vroeg ze Lisa. Wat heb jij gemaakt?

Lisa toverde op haar beurt haar kunstwerk tevoorschijn. Alicia keek naar de prachtige tekening van iets dat op een paradijsvogel leek. Met sierlijke krullen, kleine accenten en versierd met prachtige etnische versieringen.

Wauw, Lisa, die van jou is ook prachtig zeg! Zei Alicia gemeend.

Af en toe moest ze er nog aan wennen niet meer de enige kunstenaar op school te zijn. Op haar vorige school was haar tekentalent echt in het oog gesprongen, maar op de Kunst Academie kon iedereen wel 'iets' erg goed. De lessen waren dan ook meer gericht op 'je eigen stijl vinden', experimenteren en perfectioneren. Haar aandacht werd afgeleid door de twee jongens die lachend uit de fietsenstalling

kwamen lopen. Een moment maakte haar hart een sprongetje toen ze Davids' blik op zich gevestigd voelde. David was vooral erg goed in zichzelf zijn, bedacht ze en ze glimlachte naar hem.

Zo, hebben de dames weer iets moois gemaakt?

Vroeg Ronald nieuwsgierig.

Het viel Alicia op dat zijn ogen iets te lang over Lisa heen gleden en dat hij een lichte bloes op zijn wangen kreeg toen hun ogen elkaar ontmoetten. Ze kon nog net een glimlach verbergen en legde haar tekening naast die van Lisa.

Wow! Die zijn gaaf! Zei David enthousiast.

Ik wilde dat ik kon, wat jullie kunnen, meiden!

Lisa lachte.

Ja, maar jij kan zingen en dat kunnen wij dan weer niet.

David knikte zelfverzekerd.

Da's een feit.

Wie heeft die rode chick getekend? Vroeg

Ronald.

Hij stond er verlekkerd naar te kijken.

Nou, wie denk je? Zei Lisa en ze keek hem grinnikend aan.

Ronalds ogen gleden naar Alicia die instemmend knikte.

Echt goed zeg. Het is net alsof ze je aankijkt en je echt ziet. Spooky!

Jongens en meisjes, kunnen jullie alsjeblieft even rustig gaan zitten? De stem van de leraar klonk serieuzer dan ze gewend waren van hem. De leerlingen namen daarom snel plaats op hun vertrouwde plekjes en keken afwachtend naar de leraar.

Hij stond met zijn armen over elkaar geslagen tegen zijn bureau geleund. Zijn gezicht stond droevig en peinzend, alsof hem iets vreselijk dwars zat. Alicia had nog niet eerder meegemaakt dat haar klas, die bekend stond als de meest rumoerige van school, zó stil kon zijn als nu. De leraar zuchtte en keek de klas aandachtig rond.

Ik weet even niet zo goed hoe ik jullie dit moet vertellen. Zei hij zacht.

De meeste van jullie zullen het roodharige meisje uit de derde wel kennen. Lisette heet ze.

Afwachtend keek hij door de klas rond en hij zag de vele hoofden die instemmend knikten.

Lisette was niet alleen een opvallende verschijning op school maar ook nog eens één van de beste zangeressen. Ze had recent

meegedaan aan een tv-programma dat nieuwe talenten scande. Ze was er erg ver in gekomen. Had ze zelfs niet al een platencontract aangeboden gekregen?

Was dat waar dit over ging? Vroeg Alicia zich af. De leraar zag er echter niet uit alsof hij goed nieuws te vertellen had. Wat was er aan de hand?

Lisette is afgelopen vrijdagavond verdwenen na een avondje stappen. Zei de leraar en zijn stem klonk verdacht schor. Hilde hij nou?

De Politie weet nog niet wat er precies is gebeurd, maar ze hebben haar vanochtend vroeg gevonden in de vennen bij de Duivelsberg. Lisette...zijn stem brak...ze hebben haar daar dood teruggevonden. Ze gaan uit van een misdrijf.

De stilte in de klas was haast oorverdovend. Alicia hoorde hoe haar klasgenoten zwaar ademhaalden. Ze hoorde hoe een enkeling stil zat te snikken terwijl bij anderen geluidloos de tranen over de wangen biggelden.

Alice, je tekening! Fluisterde Lisa ineens geschrokken tegen haar. Verwonderd keek Alicia